

Проповед 187

Молитва за познание

Прочит: Ефесяни 1, 15 - 23

Скъпи братя и сестри,

Как гледате на живота? Колко внимателно наблюдавате хората и нещата около вас? С какво съобразявате пътя си в този живот? Ние, хората, повече се съобразяваме с нещата от този свят и много по-малко - с Бога. Твърде много мислим за храната и твърде малко за молитвата, твърде много за тялото и много малко за духа. Ако имаме един внимателен поглед върху този свят и разсъждаваме, ще разберем, че редът, по който подреждаме приоритетите си, трябва да е малко по-различен. Не този, по който този свят върви, и на който ние често се подчиняваме. За да успеем да вървим по Божия начин, е необходимо да гледаме по различен начин на този свят и на нещата, които той ни предлага. Да насочим погледа си към Бога. Човек има два вида очи - очи на тялото и очи на сърцето. С телесните си очи ние виждаме видимата реалност, която е около нас. Не бива обаче да забравяме, че всеки човек има и очи на сърцето, за които говори и Библията и които ни позволяват да виждаме невидимия свят. Често очите на сърцата ни са затворени и трябва да бъдат отворени, за да можем да видим истината. Тези очи на сърцето се отварят, само когато човек повярва. Без вярата не е възможно да видиш реалността на този свят. Когато възкръсналият Исус докосне сърцето на някой човек, тогава този човек започва да вижда света под много по-различен ъгъл. Истината е, че без да си разбрал, че Исус Христос е умрял за греховете ти и ти е дал шанса да започнеш живота си отново, ти не можеш да виждаш с очите на сърцето си. Ако знаеш, че живееш този си живот по нов начин и с нови сили, тогава всичко изглежда по-различно. Ако отвориш очите на сърцето си, ще искаш да вършиш онова, което Бог иска от теб, а не това, което светът иска от теб. Ако отвориш очите на сърцето си, тогава пред теб ще се открие нов, невероятен свят, който да може да промени не само теб, но и хората около теб. Не знаем как Бог говори на всеки един отделен човек - и точно заради това не бива да поставяме рамки и да посочваме какво е добро и какво лошо. Една история от Лев Толстой ни разказва как трима монаси живели на един далечен остров. Той бил толкова отдалечен, че никой не идвал там. Един ден техният епископ решил да ги посети. Докато им гостувал, забелязал, че те не знаели дори да се молят с думите на молитвата "Отче наш". Така той се заел да ги научи на тази молитва и след като се уверил, че е успял, се качил обратно на кораба и заповядал корабът да тръгне. След като корабът се отделил от брега и изминал известно разстояние, епископът видял тримата монаси да тичат след кораба по водата. Той наредил корабът да спре и когато го настигнали, те му казали: "Епископе, ние забравихме молитвата, на която ни научи. Може ли да ни научиш пак на нея." Епископът бил поразен от вярата на тримата монаси и ги попитал: "Как се молите?" Те му казали: "Ами много просто, ние казваме на Бога: Ти си Триединен и ние сме трима, смили се над нас." Епископът бил възхитен от чистотата на тяхната вяра и ги изпратил на острова със своето благословение. Вярвате ли в Бога, отворени ли са очите на

сърцата ви към нещата, които Той може да направи в живота ви? Надявате ли се с надеждата за вечен живот? Готови ли сте да гледате на човека до вас с очите на Бога? Днешният текст е текст-молитва. Апостол Павел се моли на Бога за хората от църквата в Ефес, за да могат те да Го познаят и да пораснат към Него.

1. Вярата е предпоставка. Колко силна е вярата ви? В рамките на обичайното ли е, или е нещо, за което се говори около вас? Ефесяните, на които пише апостол Павел, бяха особена църква. Дори Павел, който беше далеч в този момент от тях, беше чул свидетелство за вярата им: **"Затова и аз, като чух за вярата ви в Господ Исус и за любовта, която сте показали към всички светии..."**. Вярата, която ефесяните имаха, беше жива. Тя не беше само за неделя, не беше вяра, ограничена само до определени рамки, не беше вяра само за отделния човек в свободното му време. Тяхната вяра беше такава, че правеше впечатление на всички наоколо. Те бяха намерили Бога, бяха повярвали в Него, бяха променили живота си и живееха вярата си по такъв начин, че тази вяра правеше впечатление на хората около тях и за тяхната вяра се беше разнесъл слух. Другите хора се удивяваха, че има хора с такава вяра. Говори ли се така за вашата вяра? Видна ли е за вашите приятели и съседи? Говори ли се за вашата вяра, повод ли е за възхищение у хората? Не казвам това, за да можем ние да се гордеем, че нашата вяра е перфектна, а да ви насърча, че вярата може да се живее без хората да ни смятат за слаби и неспособни да се справят с живота си същества. Там, където вярата е истинска, там, където живеем живота си с отворени очи на сърцата си, там нашата вяра прави впечатление - без ние да парадираме с нея. Както в историята с тримата монаси на самотния остров. Не винаги вярата отговаря на нормите, поставени от нас, хората. Но ако е от Бога, ако е движена от Светия дух, тя ще оказва влияние на хората около нас и за нея ще се говори навсякъде. Светилото не може да стои под похлупак, светлината не може да бъде скрита, ако свети в тъмнината. Вярата не може да бъде скрита, ако е истинска.

2. Молитва. Интересното в този текст е, че въпреки че апостолът констатира и хвали вярата на църквата от Ефес, същевременно не им казва да се успокоят и да почиват на славата си на силни вярващи, а точно напротив, започва да се моли за тях. Той казва: **"...непрестанно благодаря на Бога за вас и ви споменавам в молитвите си, дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и откровение, за да Го познаете, и да просветли очите на сърцето ви."** Апостолът знаеше колко голяма е опасността от гордостта и колко лесно може човек да се подхлъзне и да пропадне, колко лесно от облаците може да се приземи на земята. Той осъзнаваше, че единствената възможност да поддържа вярата си жива и действена е да растем ежедневно към Бога. Всекидневно да сме по-близо до Него. Дано Бог да ги докосне, дано Той да просветли очите на сърцата им за да бъдат по близо до Бога, за да се приближават всеки ден до Него, за да го познават по-добре. Имате ли този ежедневен стремеж? Искате ли да се сте по-близо до Бога? Ако го желаете, трябва да се стараете да го правите. Ако имате този стремеж, Бог ежедневно ще ви праща Светия Си Дух, за да ви води, и ежедневно ще ви помага да бъдат отворени очите на сърцата ви, за да Го виждате по ясно. Научете се на това: когато се чувствате духовно силни, да не преставате да се молите за духовната близост на Бога. Не са малко примерите в Библията, които ни учат колко лесно е да паднем, точно когато се мислим за най-силни в духовно отношение. Може би е достатъчно да си спомним за пророк Илия, който преживя най-голямата си духовна отпадналост, след като изби четирисотинте Ваалови пророци, и за пророк Йона, който пък преживя най-голямото си разочарование, когато големият град Ниневия се покая и се обърна към Бога. Ние не сме застраховани и не трябва да преставаме да каним Бог да води живота ни във всеки един момент. Апостол

Павел се моли за три неща, които ние не можем да видим със плътските си очи и които ще ни помогнат да насочваме погледа си към Небето и към Божията сила. Това са: *надеждата, към която ви призовава, богатството между светиите на славното Негово наследство и превъзходно великата Му сила към нас, вярващите.*

3. Надеждата, към която Бог ни призовава. Коя е тази надежда, към Която Бог ни призовава? Надеждата е нещо хубаво и без надежда никой не може да съществува. Днес понятието надежда е заменено с призива - "мислете положително". Това означава, че ако мислиш положително, непременно положителните неща в живота ти ще се случат. Надеждата е нещо много повече от това. Тя не е просто положително мислене, а поглед към нещо, което е реално. Ние се надяваме на нещо, което е реално и истинско. Надеждата, към която Бог ни е призовал, е истинска, и ако ние се вгледаме в страниците на Библията, ще видим колко много неща обхваща тя. Бог ни е призовал: **"да принадлежим на Исус"** (Римляни 1, 6), **"да бъдем свети"**, **"да бъдем свети, както Той е свят"** (Римляни 1,7), обещал ни е свобода: **"призвани сме към свобода"** (Гал 5, 1, 13), обещал ни е **"Христовия мир"**. Призовал ни е за спасение и за свят живот. Бог ни е обещал много неща и ние трябва да сме сигурни, че Той ще ни ги даде. Павел се моли ефесяните да имат тази надежда, знаейки, че тази надежда може да осмисли живота на всеки един, който е тръгнал да следва Исус. Същевременно трябва да знаем, че този свят се противопоставя на тази надежда. Този свят и сатана ще се борят, използвайки всичките си възможности, за да ни отделят от тази надежда и от тези обещания. Бог има това предвид, като ни призовава, и затова ни обещава сигурна надежда - нещо, което няма да се огъне нито под натиска на този свят, нито под натиска на сатана. Един ден, когато Бог ни призове при Него, ще се открие, че надеждата, към която ни е призовавал, не е била напразна, а е била сила за живот. Насочете погледа си към Бога и очаквайте Неговото разрешение, и вярвайте на Неговите обещания, защото обещанията Му са истински и надеждата в Него не е напразна - тя е сила за живота ни. Затова и апостол Павел се моли да се отворят очите на сърцата ни, за да я познаем. Ако се хванем за тази надежда, няма да бъдем загубени.

4. Славата на Божието наследство. Павел говори за наследство, което Бог е приготвил за нас, вярващите. Няма човек, който да не се радва на наследство. Всеки един от нас се радва на наследство, независимо колко е голямо и откъде идва. Тук апостол Павел се моли вярващите да получат едно невероятно голямо наследство - това, което Бог е приготвил за своите. Това наследство е толкова сигурно, че Бог ни дава залог за него: **"Когато и вие, като чухте словото на истината, т. е. благовестието на нашето спасение, в Когато, като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свят Дух, Който е залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бога, за да бъдете за похвала на Неговата слава."** Бог дава Светия Си Дух като залог и ни дава възможност този Дух да ни води до спасение. В какво се изразява наследството, което Бог е приготвил, не е по-силите ни да разберем. Библията ни говори за това, което Бог е приготвил, като за нещо, което око не е видяло и за което ухо не е чуло. Павел не смята, че е трудно да разберем какво е небесното ни наследство, напротив, той се моли да познаем това наследство, което е приготвено за нас. Готови ли сте за това небесно наследство? Може да го познаете, само ако сте насочили поглед към него и гледате с очите на сърцето си. Ако познаете какво е това небесно наследство, което Бог е приготвил за нас, тогава няма да се стремите към земното наследство, няма да трупате богатства на тази земя, а ще се стремите само към онова, което Бог е приготвил за вас и което превъзхожда всяко знание.

5. Величието на Божията сила. Ние често се съобразяваме с хората и обстоятелствата в този свят и често качеството на нашата вяра е такова, че ние с действията си като че се

съмняваме, че Бог може да ни даде това, което е обещал. Затова апостолът се моли за нещо, което е много важно, а именно: *"колко превъзходно велика е силата Му към нас, вярващите - сила, която е според действието на Неговата могъща сила, с която подеждва в Христос, когато Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната Си страна на небесата, далече над всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се наричат, не само в този свят, но и в бъдещия. И всичко покори под нозете Му и Го постави да бъде глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълва всичко във всички."* Повярвайте в Божията сила. Тя е превъзходна - превъзхожда всичко останало в този свят. Как можем да познаем величието на Божията сила? Какъв е белегът за действието и? Апостол Павел много ясно формулира това, което прави Божията сила и защо е превъзходна. На първо място тази Божия сила е възкресила Исус Христос от мъртвите. Смъртта е преграда за нас, хората, която е неразбираема и трудна. Причината за това е, че не можем да се върнем оттам. Веднъж преминали в тази посока, ние си оставаме отатък. За Бога обаче няма невъзможни неща. Той извършва онова, което нито един човек не може - възкресява Исус Христос от мъртвите и Му дава живот. И това възкресяване не е просто чудо, то обръща процеса и прави възможно възкресението и вечния живот за всеки един човек, който повярва в Исус. Второто, което прави превъзходната Божия сила, е че поставя Исус владетел над всичко - покорява всичко под нозете Му. След като Исус възкръсва от мъртвите, Бог Му поверява целия свят. Това е признание за Христовата победа и същевременно изпълнение на пророчествата, които Бог дава още в Стария завет. Исус побеждава смъртта и Бог Го поставя над целия свят. Това не е просто смяна на властта в небето, а признаването на Христовата победа над дявола от всяко живо същество от видимия и невидимия свят. И още нещо, побеждавайки греха и смъртта, Исус възвръща на човека това, което първият човек Адам загуби - властта над творението. Третото, в което се показва превъзходната власт на Исус, е че на Него е поверена църквата. Исус става глава на църквата. Съзнавате ли колко велико е това, което този стих ни казва - Исус е глава на църквата - ние сме под прякото Му ръководство. Бог не оставя властта си над този свят на някой заместник, а приема да го управлява, но най-вече приема да управлява своята църква - стадото на избраните. Бог ни дава цялото си внимание, като определя Своя Син за глава на църквата. Това е доверие и отговорност и ние трябва да сме готови за това доверие към нас. Превъзходната Божия сила затова е превъзходна, защото превъзхожда нашите разбирания и мисли.

За да разберем истините в живота си, е необходимо да отворим очите на сърцата си - това може да стане само, ако повярваме. Това е предпоставката за новия живот с Бога. Тогава трябва да продължим да растем към Бога с надеждата, която Той ни е дал, а именно надеждата за вечния живот. Ние трябва да вярваме в това, че Бог ни е приготвил - за всеки един от нас - славно наследство, и не трябва да забравяме, че всяка превъзходна сила е от Него. Бог е смисълът на живота ни. Нека не откъсваме поглед от Него и да Го следваме навсякъде. Амин.